

Recensie: Jef Neve ★★★★1/2****1/2

HetPaleis
zondag 14 oktober 2018

foto © hetPaleis

Recensie:

Jef Neve gaf samen met trompettist en bugelspeler Teus Nobel een erg straf optreden voor kinderen en hun ouders in hetPaleis. Het duo opende daarmee het tweede seizoen van Sonic Kids, een reeks van vier zondagmatinee-optredens waarbij iedereen gewoon mee op het podium mag kruipen, dicht bij de muzikanten, de ogen uitkijken wat ze allemaal uit hun instrumenten toveren, of afgeleid zijn door de belichting die om de zo veel tijd van kleur verandert. Neve en Nobel brachten eigenlijk een concert voor volwassenen, maar wisten door hun eclectische aanpak en aangepaste bindteksten ook de allerjongsten in het publiek (vanaf 6 jaar) te boeien.

Het is ondertussen geen best bewaard geheim meer, maar Sonic Kids heeft vorig seizoen ons hart al gestolen. Het concept is simpel: muziek en muzikanten terug naar het publiek brengen. Geen frontstages, verhoogd podium, boos kijkende security, â€ Neen, het credo van Sonic Kids luidt gewoon doen. Â Idolatrie is hier ver weg dus, muzikanten en toeschouwers vormen een geheel. Iedereen is hier VIP. Je hoeft daar geen half maandloon voor op te hoesten.

Met opener Strasbourg-St. Denis brengen Jef Neve en Teus Nobel ons al meteen in de Franse sfeer, in die van een doorrookte jazzbar. Het nummer dat Neve op een zwarte Steinway & Sons-vleugel brengt, ademt zowel weemoed als iets feestelijks uit. Dat dubbele karakter maakt het ook een boeiend nummer. In de jazzstandard Donna Lee â€ Neve vermoedt dat het een Chinese vrouw is â€ toont de pianist hoe vingervlug hij de toetsen van de piano weet te bespelen. Hoewel niemand van de kinderen ooit van Miles Davis gehoord heeft, stellen we vast dat we net als enkele kinderen op het heerlijke ritme zitten mee te wippen op ons kussentje op het podium van de grote zaal van hetPaleis. Even doet dat ons denken aan een fragment uit de Aristokatten. Een heerlijke nostalgische glimlach verschijnt op ons gezicht.

In een eigen nummer dat over spijt gaat, contrasteert Jef Neve met voorganger Donna Lee, door mineurklanken te laten horen, die hij met zijn rechterhand over de linker in de basregionen tevoorschijn tovert. Teus begeleidt het nummer op bugel. Verder noteren we ook een moment dat Neve op kousenvoeten met zijn vingers de toetsen van het hogere register opzoekt. In 'Esho Funi' dat van de hand is van Teus stelt ie door de titel uit te leggen dat je omgeving een reflectie is van jezelf. Zoals je mensen behandelt, zal je zelf worden behandeld. Daarop vraagt Neve wat plagerig of ie ooit stout geweest is. De kinderen op het podium worden zo ook ineens mee betrokken, de ene blijkt al wat (schijn)heiliger dan de andere in het antwoord. Hier zien we â€ en lang niet alleen tijdens dit nummer hoor - Â Jef Neve de piano ook als ritmesectie gebruiken in het repetitieve akkoord met de rechterhand bijvoorbeeld.

Daarop vragen de twee op welk instrument Teus speelt. De kinderen kunnen het antwoord van zowel de trompet als de bugel snel geven waarop Neve zich afvraagt of een bugel niet iets was voor op je tanden. 'Nee dat is een beugel' antwoordt Teus. Het lijkt wel een Bert en Ernie-momentje tussen de twee en Neve blijft even lekker doorgaan op die twee Sesamstraatfiguren wanneer ie 'Bernie's Time' aankondigt. Teus speelt het nummer op trompet die hij dempt terwijl Neve in een vingervlugge snelle passage alles uit de (pianoklank)kast mag halen. Het duo speelt ook met ruimtelijk geluid. Wanneer Teus linksonder de klankbeker van zijn trompet houdend bespeelt en het instrument een golfbeweging naar rechts boven laat maken, zorgt

dat voor een knap effect.

Jef Neve zingt altijd vals. In de douche gaat het nog naar verluidt, maar op het podium van hetPaleis is er geen douche, dus laat ie de zang, 7 tonen die zich herhalen waarna er twee tonen volgen en die laatste lang aangehouden wordt, over aan Teus. Die leert het nummer aan de allerjongsten aan die het in geen tijd onder de knie hebben. Wat blijkt? Het is exact zijn repetitieve partij voor de trompet die we mogen meezingen tijdens 'It's gone'. Verder zwaaien de jongeren ook mee.

Het duo komt terug voor een toegift. Dat wordt 'Now's the time' waarbij Neve drie akkoorden naar beneden springt met zijn rechterhand op een bepaald moment en op die ook een uniek karakter heeft ten opzichte van de andere partijen. Een nummer dat dus een aanstekelijk ritme kent en de kids op het podium maar al te graag meeklappen.

Jef Neve en Teus Nobel bewezen kortom in hetPaleis dat je puur met straf musiceren, en in dialoog gaan met het publiek zonder je eigenzinnigheid en muzikale identiteit te verliezen ook kinderen en hun ouders kan begeistereen, ook al laat je hen geen hapklare mainstream live jazzmuziek horen.

< Bert Hertogs >

De songlijst:

Strasbourg-St. Denis

Donna Lee

? (onleesbaar geschrift op setlist)

Esho Funi

Bernie's Time

It's gone

Bis:

Now's the time